

der ſkulde være ſærffilte Lovbeſtemmelſer herom, ſom ikke ſlutte ſig til Kvaffalverloven, men maaffe jeg tager ſeil heri. Det glæder mig ſom ſagt, at Lovforſlaget er kommet frem, og jeg kan kun ſtøtte det paa dets Bei.

Naſmuſſen: Den ærede ſidſte Taler mente, at det ikke kunde være Forſlagsſtillernes Mening at udvide Lovforſlaget ſaa vidt, at diſſe Folk ſkulde have Lov til at behandle ſaa farlige Sygdomme ſom den, jeg har omtalt; men naar vedkommende Patient er opgiven af alle Læger, ſaa tror jeg ikke, at der kan være Noget i Beien for, at han ſøger Naad, hvor han tror at kunne finde det; naar hans Liv ſtaar i Fare, og han forgiæves har henvendt ſig til alle Læger, forekommer det mig, at han maa ſøge at redde det, paa hvilken Maade han kan.

J. J. Chriſtensen: Da der er kommet ſaa mange ſpecielle Exempler frem, haaber jeg, at det ogsaa maa være mig tilladt blot at nævne et enefte Exempel . . .

Formanden: Det var unegtelig i Haab om, at det foregaaende Exempel ikke vilde drage Efterfølgere efter ſig, at jeg lod det paſſere. Jeg haaber, at det ærede Medlem ikke vil ſtuffe denne Antagelſe.

J. J. Chriſtensen: Ja, ſaa ſkal jeg lade det være; ſkjøndt Exemplet angaar min egen Fader og paa en klar Maade vilde bevife, hvis han ikke var tyet til en ikke-examineret Læge under et ſæregt Tilfælde, hvor en autoriferet Læge havde fraſagt ſig ham, vilde han for beſtandig have været Krøbling. Det er en Kjendsgjerning, ſom jeg vilde være i Stand til paa det Allerklaueſte at godtgjøre, hvilket endnu ſiger ſaa meget Mere, ſom den paagjældende autoriferede Læge, der forgiæves ſøgte, er en Mand af anerkjendt Dygtighed, og ſom i Dvrigt har min ſærdeles Afgtelſe og Tillid. Smidleriid ſkal jeg ſelvfølgeligt efterkomme den høitærede Formands Anmodning. Jeg ſkal da indſtrænke mig til at udtale min Taknemmelighed til de ærede Forſlagsſtillere af dette Lovforſlag, og jeg ſkal føie min Be-

klagelſe til adffillige Andres over, at den høitærede Juſtitsminiſter har ſat ſig ſaa beſtemt imod Lovforſlaget. Jeg tror, at de, der ere kjendte med de praktiſke Forhold omkring i Landet — og det tør vi vel forudsætte ſaa godt ſom Alle at være — ville kjende ikke ſaa Exempler paa, at lidende Menneſter forgiæves have ſøgt Hjælp hos autoriferede Læger og hagefter have fundet Hjælp hos uautoriferede. Det ſkal være langt fra mig at kaſte Skygge paa vor Lægeſtand; jeg har den allerſtorſte Afgtelſe for den og vil ikke et enefte Dieblif tvivle om, at de beſtiffede Læger i utallige Tilfælde hjælpe deres lidende Medborgere; men jeg tror, at de Exempler, hvortil jeg har hentydet, ere ſaa mangfoldige, at man ikke kan Andet end billige Lovforſlagets Fremkomſt og ønske dets videre Fremme.

Fermansen: Den høitærede Miniſters Standpunkt lige over for det Forſlag, der har været forelagt i det andet Thing, var mig vel beſkjendt, og jeg er heller ikke i min tidligere Udtalelſe gaaet ud fra, at jeg troede, at den høitærede Miniſter havde ſtiftet Sind, ſiden han er bleven Miniſter; thi det var jo Noget, der ſlet ikke laa ſaa fjernt fra en ſund Tankegang, at man, naar man overtog en ſaadan Stilling med det Anſvar, ſom følger dermed, ſaa ogsaa kunde være tilbøielig til paany at undergive en ſaadan Sag en alvorlig Drottelſe. Naar den høitærede Miniſter har ſagt, at der ſiden den Tid Intet foreligger, ſom for ham kunde have nogen Betydning, undtagen det norſke Forſlags Vedtagelſe, ſaa kan jeg ikke ſige Andet, end at jeg beklager det; thi der foreligger ſiden den Tid en hel Række Domme over Mænd og Kvinder, ſom ſtadig væl lyde paa, at ſkjøndt det for Retten er blevet oplyſt, at der ikke alene ikke er ſket nogen Skade, men at diſſe Mænd og Kvinder endogsaa have ydet deres syge Medmenneſter virſjom Hjælp og Lindring, ſaa blive de ikke deſto mindre dømt til den og den Bøde, men dette forekommer dog virkelig mig at være en meget god Grund til at fremkomme med Forſlag til Forandring af Loven, naar et ſaadant Forhold beviſtlig er tilſtede. Den høitærede Miniſter har talt om, hvor forffjellige